

2. svazek sborníku mladých slovenských marxistů. Karikatury G. Grosze, O. Dixe a F. Masereela. Úryvek románu Vl. Vančury. Citáty, články, verše. Dobré i špatné. Základní neporozumění poetismu. „Poetisti... nie sú to celí ľudia, sú to romantické a chorobné individúá.“ Zaměňují umění a politiku. Dav lze odvozovati též od slovesa zvratného „dáviti se“. 64 stran. Červený vykřičník, tučné linky.

(Pásmo 1, č. 11—12, květen 1925)

POZNÁMKA NA ADRESU POLOŠOSÁCKÝCH
(STUDENTSKÁ REVUE)
A SKALNĚŠOSÁCKÝCH KRITIKŮ
(FERDINAND PEROUTKA) POETISMU

Pan Peroutka napsal do Přítomnosti (číslo 13, ze dne 9. dubna) tak „skvělý“ článek proti poetismu, že bychom vlastně ihned měli zastavit naši kritiku poetistické teorie. Učinili bychom tak, kdyby nám neběželo o vyjasnění pojmů „revoluční literatura“, „modernost“ a „forma či obsah“ ze stanoviska ne ryze umělecké nebo formální, nýbrž všeobecné, tj. sociální revoluce. Nemusíme zajisté konstatovat, že náš boj proti poetismu a donquijoterie páně Peroutkovy nemají ani té nejmenší příbuznosti. Nenapočítáme mu také oněch dobře zasloužených kritických pětadvacet, po kterých dotyčný článek přímo křičí..., ocitujeme si pouze malý úryvek jeho kritické duchaplnosti a litujeme pouze, že nemáme dosti místa, abychom otiskli celý článek jako příspěvek k sociologii skalního šosáctví:

„Život lidský je beze vší pochyby poetický, dovedeme-li se na něj rádně podívat. Koketujeme-li s krásnou ženou, tvoříme krátkou lyrickou báseň. Díváme-li se na květinu, je to kus poezie popisné. Nemáme-li peněz, je to elegické distichon. Oženíme-li se, píšeme na vlastní kůži hru ze života o třech jednáních... A sedneme-li si na chvíli na záchod, stvoříme tím kratičký cynický epigram.“

Ó té duchaplné ironie! Od Ovidia až k Peroutkovi jedna dlouhá alej záchodů. — Anebo to není ironie? Pak stojíme se zbožným vzrušením před odhaleným tajemstvím: autor nám prozrazuje, kam ho políbila epigramatická (a asi kritická — viz inkriminovaný článek) múza. Apage Peroutka!

DAV   JULIUS FUČÍK   F. C. WEISKOPF

Pan Peroutka o Devětsilu a Seifertovi — skutečná eskamotáž o zdánlivé eskamotáži neboli když liberál si přečetl Na vlnách TSF neboli

Chesterton

Chesterton

Chesterton

PEROUTKA

PEROUTKA

PEROUTKA

tj. Čím větší vtip, tím menší imitace. Č. 14: Mládí nám píše, vtipná obhajoba poetismu, zřejmě vtipnější než postřehl redaktor revue. Č. 15: Peroutka dostává za otištěnou obhajobu nabacáno p. B. (Bassem), jenž od té doby, co ztratil hlas, zarůstá vousem opatrnictví a panliberalismu a mluví o Gellnerovi v plusquamperfektu. Z anarchismu zůstala láska k Tomanovi, za jehož pozdní verše sahá k nehorázným invektivám. Odpovídáme malou změnou: „Jestliže si blahobytné stáří libuje v krupičné kaši, jestliže má rádo své trepky, jestliže se rve na papíře s demonstranty, kteří ukázali, že hladová Internacionála je mocí a silou, jestliže napíše občas pod čáru svou neškodnou novelku, nechte je vyvádět; z mládí vyrostlo, když mu vypadaly cucáky. Ale když chce stáří poučovat mládí, je nutno je opatrně vzít, posadit do lenošky, vložit do úst dýmku a milosrdně přivřít dveře, neboť času vzdorují toliko pyramidy.“

(Pásmo 1, č. 11—12, květen 1925)